

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **MUDr. L. S.**, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za vedlejší účasti 1) Nemocnice Havlíčkův Brod, příspěvkové organizace, se sídlem Husova 2624, Havlíčkův Brod, 2) H. S., 3) M. K., 4) H. K., o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 15.2.2010, č.j. KUJI 11082/2010, sp. zn. 551/2009 No-8, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve výroku označeným rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Havlíčkův Brod č.j. ST/685/2009/Ve, Ev. č. 63348/2009 ze dne 15.9.2009 tak, že vypustil podmínku pro umístění stavby uvedenou pod č. 12. Ostatní části výroku rozhodnutí potvrdil. Jednalo se o rozhodnutí o umístění stavby parkoviště Havlíčkův Brod na pozemku p.č. 788/11, 788/12 v k.ú. Havlíčkův Brod (dále jen „stavba“). Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že územní řízení je návrhové, tedy stavební úřad musí projednat stavbu v rozsahu předložené žádosti, jejímž obsahem je vázán. Žádost spolu s přílohami a dokumentací posuzuje pouze z hledisek stanovených zákonem, a je oprávněný

zamítnout ji pouze v případě, když shledá její nesoulad s právními předpisy nebo pokud by zjistil, že umístění stavby může ohrozit zájmy chráněné zvláštními předpisy. Konstatoval také, že právní předpisy nepředpokládají absolutní nedotčenost sousedních nemovitostí důsledky stavby. Připustil, že každá stavba, byť je v souladu se všemi zákony a právními předpisy, určitým způsobem ovlivní své okolí, přičemž stavební úřad nemůže stavebníka nutit k jinému umístění stavby, jak požadují účastníci řízení, pokud je jeho záměr v souladu se zákonnými předpisy. Případné připomínky a námitky účastníků musí řešit v souladu se zákony a dbát na to, aby jejich práva byla co nejméně dotčena. Odvolací námitky vznesené žalobcem jako odvolatelem neshledal důvodnými.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že napadené rozhodnutí vydaly osoby, jež jsou k žadateli-stavebníkovi v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy ve vztahu ekonomické závislosti. Dle názoru žalobce jsou proto ze zákona vyloučeny z řízení. Jedná se o všechny úředníky krajského úřadu. Dle žalobce vzhledem k uvedenému není třeba dokazování dalších skutečností a je nutno postupovat dle § 14 odst. 1 a 4 a § 131 odst. 4 správního řádu. Žalobce poukázal na znění § 11 odst. 2 vládního nařízení č. 8/1928 Sb., což je osvědčený prvorepublikový správní řád. Podle tohoto ustanovení: „*Ve městech se zvláštním statusem jsou úřední orgány a členové městské nebo obecní rady podjati také, jestliže jejich vlastní obec jest v řízení stranou, hájíc majetkoprávní zájmy obce*“. Dle žalobce samy zúčastněné úřední osoby měly svého představeného uvědomit o podjatosti a situace měla být řešena dle § 14 odst. 3 správního řádu. Dále žalobce poukázal na výklad 1. senátu NSS ve věci sp. zn. 1 As 79/2009 provedený v usnesení z 22.12.2009 a zdůraznil, že v době podání odvolání žalobci nebyl tento výklad znám, ani znám být nemohl. Dle názoru žalovaného tedy v odvolacím řízení rozhodovali úředníci vyloučení pro podjatost.

Další žalobní námitky byly v podstatě shodné s námitkami, které žalobce vznesl již v odvolání. Dle názoru žalobce se totiž žalovaný s těmito námitkami řádně nevypořádal. Výrok prvostupňového rozhodnutí nesplňuje stanovené náležitosti. V podmínce II.1. týkající se umístění stavby je uvedeno: „*stavba bude umístěna v souladu se situací stavby – koordinační situace (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku.*“ Uvedený výkres nebyl nedílnou součástí tohoto rozhodnutí a nebyl tedy ani doručován. Nebyly tedy zajištěny jasné a srozumitelné informace jak předmětná stavba vypadá, jak je situována vůči okolním nemovitostem. Na místo toho je odkázáno na výkres, který není nijak identifikován, aby se stal nezaměnitelným. Není zde ani poučení, kde je tento výkres možno vidět. Tento výkres při doručování napadeného rozhodnutí nebyl doručován ani vyvěšen. Identifikace stavby je rozvláčná, nesrozumitelná a naprosto nedostatečná - pokud se nechte nad grafickou situací nebo alespoň nad katastrální mapou. Rozhodnutí, tak jak bylo vydáno, je nesrozumitelné a nepřesvědčivé, a tudíž nezákonné, a jako takové nebylo způsobilé ani nabýt právní moci. Žalobce konstatoval, že povinnost připojit k rozhodnutí grafickou přílohu je stanovena v § 92 odst. 4 stavebního zákona a v § 9 odst. 5 vyhl.č. 503/2006 Sb. Žalobce je přesvědčen, že ve smyslu základní zásady procesní rovnosti účastníků stanovené v § 7 správního řádu, je tato příloha ještě bez ověření samozřejmou součástí doručovaného rozhodnutí. Uvedené nedostatky dle názoru žalobce způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dle názoru žalobce přezkumu této problematiky vyhnul. Dále žalobce namítl, že nesouhlasí s necitlivým umístěním parkovacích stání, která mají být situována na doraz k plotu, kterým žalobce ohrazuje své pozemky. Dle jeho názoru je nutno podél jeho pozemků parkoviště odclonit pásem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních, a to keřové pásmo a stromy, čímž se učiní zásah přijatelným. Žalobce nesouhlasí s odpovědí, že mezi jeho plotem a parkovištěm je pás

1,2 m, ovšem na tuto plochu se žádná zeleň vysazovat nebude, s tím, že se bude ještě prověřovat, zda parkovací stání nelze prodloužit. Z uvedeného vyplývá, že stav nemusí být konečný. Stavebník nabízí vybudovat za hranicí pozemků žalobce 2 m vysokou tvárniceovou stěnu, což je dle žalobce nevhodné. Pokud se týče prodlužování stání, žalovaný dovozuje, že se má zvažovat na úkor komunikace nikoliv k přiblížení nemovitosti žalobce a jejímu oplocení. Dle žalobce i taková změna umístění nemůže být prováděna v rámci stavebního řízení. Bylo by to v rozporu se zákonem. Žalobce se rovněž nedočkal srozumitelného vyřízení, pokud vyslovil podiv nad tím, že Policie ČR ve svém vyjádření ze dne 21.5.2009 dává souhlas a žádá v dalším stupni projektové dokumentace prodloužení parkovacích stání na 5 m. Podle žalobce jde o absurdní požadavek, takovou změnu nelze provádět ve stavebním řízení, ale pouze při umísťování stavby a na základě žádosti stavebníka. Dále žalobce konstatoval, že hluková studie vypracovaná ve věci se zabývala zejména vlivem na nemocniční budovy, nikoliv vlivem na sousední rezidenty. I tak však hluková expozice vypočtená ve vztahu k rodinnému domu žalobce je charakterizovaná vyčerpáním limitů a v noční době je nadlimitní. Nelze souhlasit s vyjádřením hygienika z 20.5.2009, který tuto situaci bagatelizuje. S ohledem na zásadu předběžné opatrnosti a k tomu, že se hluková zátěž z dopravy plynule zvyšuje s vývojem její intenzity, je žalobce přesvědčen, že jde o zdroj hluku, který se dostává do nadlimitního, tedy protiprávního režimu a hygienikovo vyjádření je nesprávné. Je v rozporu s ochranou veřejného zájmu na zdravém a příznivém životním prostředí. Dosažení, ba i překročení limitů zjištěné na základě nepřesného výpočtu je alarmujícím faktem (nepřesnost se pohybuje v rozmezí ± 2 dB). Je nezbytné, aby došlo k přezkumu hygienikova stanoviska v režimu § 149 odst. 4 správního řádu. K přezkumu došlo se záporným výsledkem, rovněž tak v přezkumu v rozkladové komisi Ministerstva zdravotnictví. Toto zjevně selhalo a při obhajobě stanoviska hygienika rezignovalo na uplatňování předpisů o ochraně veřejného zdraví. Dále se dle žalobce žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že stavební úřad v podmínce označené II.6. požaduje prověřit řadu otázek, jež by měly být napevno rozhodnuty při umístění stavby. Zapracovávat změny umístění v dalším stupni projektové dokumentace je chybné a nezákonné. Žalovaný pouze odkázal na problematiku prodloužení parkovacích míst a o zcela pomenul prověřování přesunu parkovacích míst „01“ a také odstranění nejistoty kolem užití zatravněvacích tvární na parkovacích stáních. Dle žalobce se žalovaný rovněž dostatečně nevypořádal s odvolací námitkou, že nikde není závazně stanoveno, že v době noční se bude parkovat pouze na stávajícím parkovišti a není jasno, jak by se tato podmínka měla vynucovat. Jde pouze o podmínku nezávazně uvedenou v odůvodnění územního rozhodnutí na str. 6 v rámci snah o podepření hygienikova stanoviska. Jde o nejasnou a nevykonatelnou podmínku, jež do výroku rozhodnutí nepatří. Nebylo rovněž vysvětleno, co znamená výzva, aby v brzké době učinil „včasné písemné podání“ se žádostí o výstavbu 2 m vysoké stěny. Je zřejmé, že stavební úřad opomněl pokusit se před rozhodnutím o smírné vyřešení rozporů mezi účastníky, což je jedním ze základních principů českého správního procesu. Dle názoru žalobce by umístění takové stěny vyžadovalo zahrnutí do územního rozhodnutí. Dále žalobce poukázal na nesprávné poučení o možnosti podat odvolání s tím, že obdobným způsobem selhal i žalovaný v řízení o odvolání. V řízení se doručuje veřejnou vyhláškou, tedy z povahy věci není zapotřebí podávat odvolání ve vícero stejnopisech. Pokud se totiž doručuje veřejnou vyhláškou odpadají důvody pro podávání odvolání v počtu odpovídajícím četnosti účastníků řízení, je jím doručováno pouze jedním, na úřední desce vyvěšeným, exemplářem písemnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť dle jeho přesvědčení je nedůvodná. K námitce nedoložení koordinační situace konstatoval, že jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, všichni účastníci byli v průběhu řízení seznámeni s kompletní dokumentací předloženou v územním řízení, tedy s koordinační

situaci. V podmínce č. 1 pro umístění stavby ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno, že stavba bude umístěna v souladu se situací stavby – koordinační situací. Nebylo zde uvedeno, že koordinační situace bude nedílnou součástí rozhodnutí. Podmínky umístění stavby musí být vždy zřejmé z výroku rozhodnutí. Pokud se koordinační situace připojuje, tvoří přílohu rozhodnutí, nemůže nahrazovat výrok. V předmětné věci byly podmínky pro umístění stavby stanoveny ve výroku rozhodnutí dostatečně konkrétně. Podle § 92 odst. 4 stavebního zákona po nabytí právní moci rozhodnutí stavební úřad předá žadateli jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy. Uvedené ustanovení nelze vykládat tak, že by výkres situace měl být zaslán všem účastníkům řízení. Každý z takových účastníků má dostatečně dlouhou dobu, aby se seznámil s kompletní projektovou dokumentací před nařízeným veřejným ústním jednáním s tím, že může uplatnit námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. V předmětné věci byly písemné námitky žalobcem doručeny ještě před nařízeným ústním jednáním. Je tedy zřejmé, že byl seznámen s projednávanou stavbou. Posouzení souladu stavby s územním plánem sídelního útvaru Havlíčkův Brod uvedl stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí. Stejně tak zde uvedl, proč není vhodné umísťovat vzrostlou zeleň v těsné blízkosti hranic sousedních pozemků. Rovněž se vyjádřil ke stanovisku Krajského ředitelství policie, DI Havlíčkův Brod. V této souvislosti lze doplnit, že podle § 94 odst. 1 stavebního zákona je možno změnit územní rozhodnutí na žádost oprávněného za podmínek stanovených v zákoně, a to tak, že jeho dosavadní část je nahrazena novým územním rozhodnutím. Návrh podléhá řádnému projednání, změnu umístění stavby tedy nelze provést bez tohoto řízení. Protože žalobce v odvolání namítal, že nesouhlasí s vydaným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina, vyžádal si žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu u Ministerstva zdravotnictví ČR, odboru ochrany veřejného zdraví, posouzení tohoto závazného stanoviska. Ministerstvo ve svém stanovisku uvedlo, že závazné stanovisko KHS kraje Vysočina neporušilo ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a odvoláním napadené závazné stanovisko potvrdilo. Podle § 36 odst. 1 s.ř. odvolací orgán usnesením stanovil lhůtu pro vyjádření k podkladu doplněnému v rámci odvolacího řízení. V této lhůtě byla doručena odvolacímu orgánu na vědomí stížnost a podnět k přezkoumání stanoviska Ministerstva zdravotnictví adresovaná ministryni zdravotnictví. Protože zákon již následný podnět k přezkoumání posudku napadeného dokumentu nepovažuje za důvod k nepokračování v odvolacím řízení, bylo žalovaným v řízení pokračováno. Dále žalovaný zdůraznil, že pokud by mělo být změněno umístění navrhované stavby, stavební úřad by musel tyto změny opětovně projednat. Žalobce nerozlišuje podmínky pro umístění stavby stanovené § 92 odst. 1 stavebního zákona, kterými se rovněž stanoví podmínky pro projektovou přípravu stavby a podmínky stanovené ve stavebním řízení pro provedení stavby. V případě, že bude dodržena kapacita parkovacích míst, pouhé přesunutí některých míst nezakládá důvod pro požádání o změnu územního rozhodnutí. Dokumentace pro stavební řízení bude řešit rovněž přesné složení vrstvy parkovacích míst a žalobce jako účastník řízení se k tomu bude moci ve stavebním řízení vyjádřit. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je řešeno i parkování v době nočního klidu. Dále žalovaný vyslovil nesouhlas s tím, že se stavební úřad nepokusil o smírné vyřešení rozporu mezi účastníky. Námitky, které účastníky řízení byly uplatněny byly stavebním úřadem spolu s navrhovatelem řešeny. V případě žalobce se však jednalo pouze o písemnou komunikaci, neboť právní zástupce nebyl účasten na veřejném ústním projednání ani následně na opakovaném ústním projednání. Dále žalovaný konstatoval, že v poučení o odvolání požadovaný počet tří stejnopisů odvolání je v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu pro způsob doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou. K námitce podjatosti úředníků, kteří ve věci rozhodovali, žalovaný uvedl, že z dosavadní ustálené judikatury NSS,

zejména z rozsudku č.j. 2 As 21/2004-67 ze dne 16.12.2004 vyplývá, že skutečnost, že v řízení, jehož účastníkem je územní samosprávný celek, rozhoduje úředník tohoto územního samosprávného celku, sama o sobě nemůže zakládat a nezakládá důvod k pochybnostem o nepodjatosti tohoto úředníka. Podstatnou je v této souvislosti skutečnost, že Krajský úřad kraje Vysočina rozhodoval nikoliv v 1. stupni, ale v řízení odvolacím. Dle názoru žalovaného na toto jeho stanovisko nemá vliv, že se jeden ze senátů NSS hodlá od dosavadní judikatury odchýlit a věc byla předložena k posouzení rozšířenému senátu NSS.

Předtím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Soud pokládal za podstatné ve věci vyřešit primárně námitku žalobce, že ve věci rozhodovali úředníci žalovaného vyloučení pro podjatost. Konkrétně namítal, že rozhodnutí žalovaného vydaly úřední osoby, jež jsou k žadateli – stavebníkovi (Vysočina, IČO 70890749, Žižkova 57, 587 33 Jihlava) v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy i vztahu ekonomické závislosti. Dle jeho přesvědčení jsou vyloučení z řízení všichni úředníci krajského úřadu. Žalobce v této souvislosti odkázal na znění prvorepublikového správního řádu a na výklad této otázky provedený v rozhodnutí 1. senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení z 22.12.2009, sp. zn. 1 As 79/2009.

Ve věci je nesporné, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby podal kraj Vysočina, a o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně rozhodoval Krajský úřad kraje Vysočina. Soud je však toho názoru, že tato skutečnost sama o sobě není důvodem pro vyloučení zaměstnanců krajského úřadu z rozhodování ve věci. Žalobce důvod pro jejich vyloučení spatřoval pouze ve skutečnosti, že tito zaměstnanci jsou k žadateli – stavebníkovi v úzkém pracovním a služebním vztahu a tedy i ve vztahu ekonomické závislosti.

Soud při svém rozhodování vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 21/2004-67 ze dne 16.12.2004, publ. ve Sb. NSS pod č. 503/2005. Podle tohoto rozhodnutí *„rozhoduje-li obecní úřad v přenesené působnosti o právu či povinnosti obce, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníků pro pochybnosti o jejich nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu“*.

Soudu je známo, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, která se k této otázce staví jinak. Senát 1 As Nejvyššího správního soudu opakovaně předložil rozšířenému senátu otázku řešící otázku podjatosti zaměstnanců orgánu územního samosprávného celku, pokud jde o řízení, jehož účastníkem je tento samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení. Žalobce v žalobě odkazoval na usnesení 1 As 79/2009-141 ze dne 22.12.2009.

Rozšířený senát NSS ve věci rozhodl usnesením 1 As 79/2009-165, ze dne 22.3.2011. Posouzením položené otázky se nezabýval a kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Krajskému soudu je rovněž známo, že posouzení shodné otázky bylo rozšířenému senátu postoupeno rovněž usnesením č.j. 1 As 19/2010-95 ze dne 22.4.2010 a usnesením č.j. 1 As 89/2010-100 ze dne 4.5.2011. Dosud však v těchto věcech nebylo rozhodnuto.

Za situace, kdy žalobce důvod pro vyloučení zaměstnanců Krajského úřadu Vysočina spatřoval pouze v obecných důvodech, tedy odvozoval ho ze stavu zaměstnaneckého, přičemž neuvedl žádné konkrétní důvody, na základě kterých by nepodjatost mohla být zpochybněna, neshledal soud žádný důvod, proč by tyto osoby měly být vyloučeny. Soud připomíná, že zaměstnanci Krajského úřadu Vysočina rozhodovali v odvolacím, nikoliv nalézacím řízení a posuzovali správnost postupu správního orgánu prvního stupně.

Dále žalobce namítal, že žalovaný se vyhnul přezkumu námitky, že ač rozhodnutí orgánu 1. stupně odkazovalo na koordinační situaci (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby s vyznačením vazeb na okolí a zejména vzdáleností od hranic pozemku, tento výkres nebyl řádně jako nedílná součást rozhodnutí doručován. Nebylo zajištěno jasné a srozumitelné sdělení informace, jak stavba vypadá, slovní popis byl málo přehledný. Rozhodnutí bylo tedy nesrozumitelné a nepřesvědčivé, což způsobuje jeho nezákonnost. Povinnost připojit k rozhodnutí grafickou přílohu je stanovena v § 92 odst. 4 stavebního zákona a v § 9 odst. 5 vyhl.č. 503/2006 Sb.

Rovněž uvedené námitky soud neshledal důvodnými. V bodě II. odst. 1 prvostupňového rozhodnutí bylo výslovně uvedeno „*Stavba bude umístěna v souladu se situací stavby – koordinační situace (M 1:500), která obsahuje výkres současného stavu území na podkladu katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaným umístěním stavby, s vyznačením vazeb na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku*“. V dalších bodech výroku rozhodnutí je pak konkretizováno jaké jsou podmínky umístění stavby. Tyto podmínky jsou stanoveny zcela konkrétně, je zřejmé, jak je stavba situovaná vůči okolním nemovitostem, soud v těchto ohledech pokládá výrok prvostupňového rozhodnutí za zcela srozumitelný a přesvědčivý. Ve výroku není nikde uvedeno, že by nedílnou součástí rozhodnutí byla grafická příloha. Pouze za situace, kdy by výrok rozhodnutí obsahoval výslovný odkaz na grafickou přílohu, musela by taková příloha být součástí rozhodnutí (soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5.1.2006, č.j. 8 Ca 278/2003-28, podle kterého „*je-li podle výroku rozhodnutí nedílnou součástí územního rozhodnutí (§ 39 a násl. stavebního zákona) grafická příloha (situační výkres), musí být taková příloha doručena současně s rozhodnutím všem účastníkům řízení*“.)

Žalobce dovozoval povinnost žalovaného správního orgánu připojit k rozhodnutí grafickou přílohu ze znění § 92 odst. 4 stavebního zákona a z § 9 odst. 5 vyhl. č. 503/2006 Sb. Soud se však s jeho názorem neztotožňuje. V souladu s § 92 odst. 4 stavebního zákona stavební úřad předá žadateli po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy. Uvedené ustanovení stavebního zákona ani žádné jiné ustanovení stavebního zákona neukládá stavebnímu úřadu povinnost grafickou přílohu zasílat dalším účastníkům řízení. Povinnost se vztahuje pouze k žadateli, navíc až po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí. § 9 odst. 5 vyhl.č. 503/2006 pak stanoví, jaké jsou náležitosti grafické

přílohy. Z odst. 1 až 4 § 9 uvedené vyhlášky nelze dovodit, že grafická příloha je součástí územního rozhodnutí, která musí být rozesílána všem účastníkům.

Dále žalobce vyslovil nesouhlas s tím, aby parkovací státní byla situovaná na doraz k plotu, kterým ohrazuje své pozemky. K této námitce soud konstatuje, že ani z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by parkovací stání takto měla být umístěna. Z rozhodnutí vyplývá, že stavba je umístěna cca 1,3 m až 1,8 m od hranic sousedních pozemků.

Další námitka žalobce směřovala vůči možnosti prodloužení parkovacích státní na 5 m. Konstatuje, že prověřování této možnosti je v rozhodnutí orgánu 1. stupně stanoveno bez upřesnění a pouze žalovaný dovozuje, že se má zvažovat na úkor komunikace, nikoliv přiblížením k nemovitosti žalobce. Žalobce vyslovil podiv nad tím, že Policie ČR žádá v dalším stupni projektové dokumentace prodloužení parkovacích míst s tím, že vznesl obavu, že parkující vozidla se budou opírat o jeho plot. Tento požadavek označil také za absurdní, neboť dle jeho názoru takovou změnu stavby nelze provádět ve stavebním řízení, ale pouze při jejím umístění a na základě žádosti stavebníka. Ani uvedenou námitku soud neshledal důvodnou. Je pravdou, že správní orgán 1. stupně v odst. II. bod 6 uvedl, že při zpracování projektové dokumentace bude projekčně prověřena možnost prodloužení parkovacích státní (alespoň některých) na min. délku 5 m. Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně nevyplývá, že by s ohledem na tento požadavek mělo docházet rovněž k možné změně umístění stavby. V napadeném rozhodnutí se pak ke stejné námitce žalobce žalovaný vyjadřuje dostatečně konkrétně, když konstatuje, že z projektové dokumentace vyplývá, že prodloužení parkovacího místa by mohlo být provedeno pouze na úkor vozovky parkoviště, neboť umístění parkovací plochy včetně odstupových vzdáleností od sousedních hranic pozemků jsou již v napadeném územním rozhodnutí jednoznačně stanoveny. Vzhledem k uvedené argumentaci žalovaného je soud toho názoru, že žalovaný se k námitce uvedené v odvolání zcela jasně vyjádřil.

Žalobce dále vyslovil požadavek, aby parkoviště podél jeho pozemku bylo odcloněno pásmem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních – keřové patro a stromy. Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je zřejmé, že tento požadavek vznesl žalobce již v rámci námitek a správní orgán 1. stupně se s tímto návrhem vypořádal, uvedené námitky zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že mezi obrubníkem ohraničujícím plochu parkoviště a hranicí pozemku žalobce je navržen zatravněný pás šířky min. 1,2 m, při návrhu parkovacích stání délky 4,5 m a standardním výškovým uspořádání obrubníků je možný v případě potřeby i krátký přesah karoserie automobilu na tento zatravněný pás, přičemž však nemůže dojít ke kolizi se stávajícím oplocením. Dále poukázal na to, že v případě umístění zeleně by vznikl problém s údržbou nově vybudovaného oplocení pozemku ze strany parkoviště a na základě hlukové studie a vyjádření orgánů ochrany veřejného zdraví nebyla stanovena žádná opatření vůči sousedním pozemkům, proto není důvod nařizovat požadované ozelenění tohoto pásu. Správní orgán 1. stupně se tedy s návrhem na ozelenění zabýval a dostatečně zdůvodnil své stanovisko. Za této okolnosti bylo dostatečné, pokud žalovaný odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Dále žalobce namítl, že již v odvolání uvedl, že stavební úřad v podmínce II.6. požaduje prověřit řadu otázek, jež měly být napevno rozhodnuty při umístění stavby, přičemž zpracovávat změny v umístění do DSP je hrubě chybné a nezákonné. Dle jeho názoru se žalovaný s tímto důvodem nevypořádal. Rovněž uvedená námitka je nedůvodná. Z podmínek stanovených pro umístění stavby uvedených v bodu II.6. nevyplývá, že by se mělo jednat

v případě prověření zde uvedených skutečností o jakékoliv změny při umístění stavby. Jak je již výše uvedeno, žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že umístění stavby včetně odstupových vzdáleností od sousedních hranic pozemků je jednoznačně stanoveno v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a stavební úřad nemůže stavebníka nutit k jinému umístění stavby, než jak je požadováno, pokud je jeho záměr v souladu se zákonnými předpisy. Žalovaný tak nikterak nezpochybňuje, že změny při umístění stavby by musely být opětovně projednány stavebním úřadem v novém územním řízení. Dále žalobce namítal, že žalovaný opomenul zcela prověřování přesunu parkovacích míst „01“ a také odstranění nejistoty kolem užití zatravnovacích tvárnic na parkovacích stáních. Soud konstatuje, že žalovaný se skutečně s touto námitkou nevypořádal, dle názoru soudu však toto opomenutí vzhledem k obsahu námitky nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. V předmětné věci se jednalo o územní rozhodnutí o umístění stavby podle §92 zákona č. 183/2006 Sb. K přesunu parkovacích míst by tedy muselo dojít pouze v rámci daných podmínek pro umístění stavby. Pokud se týká užití zatravnovacích tvárnic, dle názoru soudu se nejedná o náležitost, která by musela být v rámci rozhodnutí o umístění stavby řešena (viz §9 vyhl. č. 503/2006 Sb.) Tato otázka však bude řešena v rámci stavebního řízení, jehož účastníkem bude i žalobce.

V další žalobní námitce vznesl žalobce nesouhlas s vyhodnocením otázky překročení hlukových limitů. Již v odvolání vyslovil nesouhlas s vydaným závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice kraje Vysočina. Žalovaný si proto před vydáním rozhodnutí vyžádal v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu u MZ ČR, odboru ochrany veřejného zdraví, posouzení závazného stanoviska KHS kraje Vysočina. Po posouzení závazného stanoviska MZ ČR dospělo k závěru, že KHS kraje Vysočina neporušila vydáním závazného stanoviska příslušná ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Odvoláním napadené závazné stanovisko bylo potvrzeno. Potvrzení závazného stanoviska bylo vydáno MZ ČR dne 21.12.2009 pod č.j. 59554/2009/OVZ-32.3-11.12.09. Žalovaný tedy postupoval v souladu s ustanovením § 149 odst. 4 správního řádu. Soudu však v tomto řízení (žaloba byla podána proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010, č.j. KUJI 11082/2010, sp. zn. 551/2009 No-8) nepřísluší přezkoumávat uvedené závazné stanovisko hygienika, soud se tedy nezabýval žalobními námitkami, které žalobce vůči závěrům uvedeným v závazném stanovisku vznesl.

Dle žalobce se žalovaný nevypořádal náležitě ani s odvolací námitkou, že nikde není závazně stanoveno, že v době noční se bude parkovat pouze na stávajícím parkovišti a není zřejmé, jak se tato podmínka bude vynucovat. I s touto námitkou se dle názoru soudu žalovaný vypořádal dostatečně. V této souvislosti uvedl, že dokončenou stavbu lze užívat na základě oznámení stavebního úřadu nebo kolaudačního souhlasu. Soud zdůrazňuje, že správní orgány obou stupňů vycházely rovněž i z výše zmíněného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice kraje Vysočina s tím, že vliv stavby na okolí vyhovuje hygienickým limitům stanoveným hygienickými předpisy. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí poukázal na ustanovení § 119 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého může stavební úřad užívání stavby zakázat, jestliže se na základě závěrečné kontrolní prohlídky zjistí, že nejsou mimo jiné splněny podmínky ochrany života a zdraví osob. Dle soudu jde o dostatečnou garanci vyplývající přímo ze zákona. Nelze se tedy ztotožnit s námitkou žalobce, že se jedná o nejasnou a nevykonatelnou podmínku.

Žalobce rovněž vyslovil nespokojenost s tím, jak se žalovaný vypořádal s jeho nesouhlasem ohledně výzvy uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aby učinil „včasné písemné podání“ se žádostí o výstavbu 2 m vysoké stěny. V souvislosti s tím žalobce

zdůraznil, že z uvedeného vyplývá, že stavební úřad opomněl svou povinnost pokusit se před rozhodnutím o smírné vyřešení rozporu mezi účastníky, což je jedním ze základních principů českého správního procesu. Soud souhlasí s tím, že uvedená výzva k učinění „včasného písemného podání“ je zcela nekonkrétní. Je třeba však vzít v úvahu v jakých souvislostech byla tato výzva učiněna. Žalobce vyslovoval nespokojenost s umístěním stavby, požadoval, aby odclonění podél jeho pozemků bylo provedeno pásem vzrostlé zeleně ve dvou úrovních. Tento návrh byl zamítnut, a jak je již výše uvedeno, zamítnutí tohoto návrhu bylo řádně odůvodněno. Další vlastníci sousedících pozemků navrhli, aby mezi plánovaným parkovištěm a sousedními pozemky byla umístěna dělicí stěna (betonové tvárnice do výšky cca 2 m). Tento návrh byl žadatelem odsouhlasen. S ohledem na tuto skutečnost bylo obdobné řešení navrženo rovněž žalobci. Toto řešení se rovněž odrazilo v bodě II.7. prvostupňového rozhodnutí s tím, že dělicí stěna bude nedílnou součástí stavby. Zároveň je zde uvedeno, že v případě včasné podané písemné požadavku vlastníků pozemků p.č. 788/18, 778/1 a 778/17, může být navržena dělicí stěna i podél této společné majetkoprávní hranice. I když, jak je již výše uvedeno, formulace včasného podání písemné požadavku je nekonkrétní, je zřejmé, že tímto návrhem se stavební úřad snažil vyjít žalobci vstříc a vyzval ho k reakci na tuto nabídku v další fázi povolování stavby. V rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je uvedeno, že příslušná dělicí stěna bude nedílnou součástí stavby. Nejednalo by se tedy o změnu územního rozhodnutí.

K námitce ohledně nesprávnosti poučení o možnosti podat odvolání soud konstatuje, že poučení o počtu stejnopisů, ve kterých je nutno odvolání podat, nikterak nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s touto žalobní námitkou a soud se s ním zcela ztotožňuje. Poučení o počtu stejnopisů odvolání je zcela v souladu s ustanovením § 82 odst. 2 věta třetí správního řádu.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení, a to k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. (Od 1.1.2012 v důsledku novely s.ř.s., provedené zákonem č.303/2011 Sb. platí, že kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal). Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (ust. § 105 odst. 2, § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 21. 12. 2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu